

Més emocionant el d'aquell que sense ser escalenc de naixença, però considerant-s'hi d'adopció, es lamentava que no ho pogués gaudir la seva esposa, traspassada feia cosa d'un any, la qual, a la mort de l'escriptora escalenca Caterina Albert, «Víctor Català», publicà en el «Butlletí d'Informació Catalana» de Guadalajara-Mèxic, unes ratlles de condol.

Seria molt llarg recordar-los tots.

Els que enguany tornareu, a més de la sardana «L'Escala us recorda», que va ser estrenada fa cinc anys, per honorar-vos, també tindreu la que, amb el mateix fi, per elecció vostra, portarà el nom, «Sóc de l'Escala».

Un dels èxits més notables dels Aplecs de l'Escala, i crec que són molts els que hi estan d'acord, és la dedicació que cada any comporten.

Durant aquests anys, i segur que n'estareu ben assabentats, l'Avi Xaxu, va ser recordat l'any 1981.

Quina sensació més agradable no us deu agafar quant, en els llocs de la vostra residència, podeu sentir la seva música, encara que un nus pugui pujar-vos a la gola.

Que bonic, l'any 1982, va resultar l'Aplec dedicat a les poblacions de la Costa Brava. Fet que demostrà la delicadesa dels organitzadors vers les altres localitats costaneres, al mateix temps que els oferien les mans en aquesta gran sardana, la de l'amistat.

I que m'en direu de, l'Aplec commemoratiu del tercer contenari de la Parròquia, fet l'any 1983. Quants de vosaltres hi haureu estat batejats?; i també, alguns, hi haureu celebrat el vostre casament. I quantes generacions de les vostres famílies hi hauran passat? Tot un símbol d'esperitualitat que enllaça amb la sardana i que fa aquesta, si és possible, més humana.

I un altre fill de la vila, en Pere Mercader i Andreu, va ser recordat l'any passat. Un escalenc que va morir lluny del seu poble, però que va saber honorar-lo, mitjançant les seves aïroses sardanes.

Segurament trobareu moltes coses diferents de com les vàreu deixar el dia de la vostra marxa, però podreu sentir la satisfacció de palpar que sou recordats pels vostres amics, familiars i veïns. No per motius de conveniències, sinó per la innata forma de ser dels escalencs que viuen al poble sempre amb la franquesa i els braços oberts a tot i a tothom que s'ho mereix. Tal com fa cinc anys, espero i desitjo que el dia de l'Aplec, encara que per poques hores, sigui com un bàlsam que esborri del pensament el fet del vostre diari allunyament, i junteu les vostres mans a les dels assistents a la festa que, escalencs o no, hi pendran part tot honorant-vos.

Jo, encara que foraster, penso assistir-hi amb tot el goig possible, ja que en els moments actuals en què el món està tant trasbalsat, en què el materialisme i el jo, de cada un, dominen, és reconfortant de veure que a l'Escala es recorden d'altres pobles, de la seva Parròquia i, de forma destacada, dels seus fills, fent realitat aquella dita: «el poble que sap honorar els seus fills, s'honora a ell mateix».

Cordialment.

JOSEP GENDRAU I XIFRO

Calonge, març de 1985